

København, 14. november 2011

Til rette vedkommende

Undertegnede er akkurat fyldt 24 år og har gået ledig i cirka 6 måneder.

Efter at have gået ledig i 3 måneder (12 uger) og med en bachelor i kommunikation og en 1-årig uddannelse på Danmarks Journalist- og Mediehøjskole (Kreativ Basis) i bagagen gik jeg straks i gang med at lede efter drømmejobbet: En stilling på et reklamebureau (tekstforfatter/projektleder).

Ja det lyder nok som en umulig opgave, men ved at bruge mit netværk fik jeg hurtigt arrangeret min første virksomhedspraktikplads. Virksomheden ønskede at ansætte mig, men havde ikke økonomien til det. Derfor var meldingen at jeg skulle afvente deres opkald. Da jeg er en person der ikke trives med at sidde stille og vente (og a-kassen naturligvis ikke tillader sådan noget), fandt jeg ud af hvilke muligheder jeg så havde. Foruden fortsat job- og praktiksøgning opdagede jeg noget genialt, der kunne styrke mit CV 100%. 6ugerskurset "Projektledelse i Mediebranchen"! HURRA. Med et bestået dokument på projektledelse i mediebranchen ville jeg have andet end mit kreative hoved at tilbyde de store kreative direktører. Så jeg gik straks i gang med ansøgningen, som skulle afsted hurtigst muligt. Kurset startede 15. august og der var regler for, hvor langt inde i min ledighed jeg måtte være for at få kurset godkendt. Igen, vi snakker om 6 uger, der ville kunne gøre en markant effekt i min jobsøgning. MEN én regel overskyggede alt håb – nemlig at man skal være fyldt 25 år for at få lov at deltage i 6ugerskursus! Nu vil jeg gerne vide, hvorfor a-kasserne er tvunget til at overholde denne regel? Igen følte jeg mig som et nummer i systemet i stedet for det ønskede: En person med realiserbar drømme.

Hos a-kassen (AAK) fik jeg bare en hammer i hovedet, da jeg forsøgte at klage. Jeg kom INGEN vegne. Beskeden lød: "Sådan har vi altid gjort!" uden at rette blikket mod mig. Derefter blev der tilføjet: "Du har sørme bare været alt for hurtigt igennem uddannelsessystemet".

Derudover har jeg været så heldig at få en sød og engageret konsulent hos min anden aktør (som bestemt ikke mente reglen om at man skulle være over 25 år var gældende), og hun har fortalt mig at de gange hvor hun forsøger at gøre noget ekstra for os ledige, modtager hun en irettesættelse. Kan det virkelig passe, at jobcentrene og a-kasserne har fået besked på ikke at være menneskelige og forsøge at finde den bedste løsning for hver af os?

Det er både stressende, forvirrende og deprimerende at gå ledig, og jeg forstår godt hvis man som ledig går psykisk ned. Man bliver ikke behandlet pænt, selvom man har betalt medlemskab for at blive hjulpet. Min tid som ledig har heldigvis ikke været forfærdelig endnu, for jeg har selv forsøgt at gøre hvad jeg kan for at få erhvervs erfaring. Dvs. jeg har været 3 gange i virksomhedspraktik på reklamebureauer. Men pga. åndssvage regler, der gør det umuligt at forlænge disse 1 måneders praktikperioder, er der absolut intet håb for ansættelse ved slut. 3 måneder burde være tilladt.

En tredje ting jeg i sammenhæng er nødt til at nævne, er systemets blindhed over for særlige brancher. Jeg søger at blive en del af reklamebranchen, og alligevel skal jeg tvinges til at skrive ansøgninger og CV, selvom det er uhørt at få arbejde på et reklamebureau ved at sende en

ansøgning. Man ringer i stedet og spørger om ikke de vil se ens mappe og give en kop kaffe. De eneste gange jeg har haft brug for at sende en ansøgning er når en specifik stilling er opslået. Men det er pænt sjældent jeg har oplevet en jobannonce med titlen: ”Ny i reklamebranchen? Velkommen her”. Øv øv øv.

Selvom det lyder som et surt opstød (og selvfølgelig også er det), skriver jeg i virkeligheden for at gøre jer opmærksom på de regler, som har gjort min ledighedsperiode svær at håndtere. Jeg synes I skal overveje om reglerne behøver at være så firkantede når det handler om alderen >25.

Med venlig hilsen
Kirsten Mørk Toft